

Meditatie bij SOW Avondmaal 15 nov. 1992
Lezing: LUKAS 22. 24 - 38

Gemeente van onze Heer Jezus Christus.

In de afgelopen week heeft er een revolutie plaatsgevonden in de anglicaanse kerk, de engelse staatskerk. De gezamenlijke synodes van deze wereldwijde kerk, heeft met grote meerderheid besloten, dat voortaan ook vrouwen in het ambt van priester gewijd mogen worden. Het is een grote stap vooruit. In de eerste plaats is men het erover eens, dat de bijbel er niet op tegen is, dat vrouwen meewerken in de wijngaard. En daarnaast betekent het voor heel veel vrouwen een enorme bemoeiding. Niet alleen voor hen die werken in de kerk, maar ook de vrouwen, die gewoon gemeentelid zijn in de kerk.

Bij die beslissing is heel wat afgepraat. En onder andere is ook gezegd, dat hierdoor een groot aantal vrouwen aan het werk zal gaan. En dat is een goede zaak, want ook de anglicaanse kerk kent een groot gebrek aan voorgangers, net als, de hervormde en de gereformeerde kerken. Een van de argumenten, die ik in alle discussies hoorde, heeft veel indruk op mij gemaakt. Er werd gezegd: De geestelijke nood in de kerken, en dan met name ook onder vrouwen, is zo groot, dat de kerk ermee gediend is, dat vrouwen ambtelijk werk kunnen verrichten.

Geestelijke nood. En bij dat argument moest ik meteen denken, aan een noodsituatie die ik kort geleden meemaakte. Ik was enkele weken voor nascholing in het hervormd seminarium. Bij het seminarium is een kapel, waar iedere dag een ochtend en avondgebed wordt uitgesproken. We waren daar samen met veertig beginnende predikanten. En zij kwamen uit alle richtingen van de hervormde kerk, alle modaliteiten waren vertegenwoordigd. Van uiterst vrijzinnig tot zware bonders, en alles wat ertussenin zit.

Er is echter één ding niet mogelijk, als we zo bij elkaar zijn als collega's. Schrik niet: Wij kunnen als collega's bij elkaar niet samen het Heilig Avondmaal vieren. De rectoren van het Seminarium hebben zelfs besloten van Avondmaalsvieringen in het geheel af te zien. En wat is de reden daarvoor? De zware bonders wensen niet het Heilig Avondmaal te vieren met vrouwelijke en met homoseksuele predikanten. Dus gaat het feest niet door!

Ik schaam mij ervoor dit te moeten zeggen, hier in de gemeente. Maar ik kan het ook niet verzwijgen. Het is een belediging van de gemeente, nee, erger nog: Het is een belediging van de Here God, dat wij als predikanten onder elkaar niet het Heilig Avondmaal kunnen vieren.

Maar ik moet daar meteen bij zeggen, dat die verschillende richtingen, die verschillende modaliteiten, zoals we die noemen, dat die ook in onze beide gemeenten vertegenwoordigd zijn. In onze beide kerken is er sprake van vrijzinnigheid, van orthodoxen, van bonders en van evangelischen. Ze horen er allemaal bij, bij die ene gemeente. En terwijl de predikanten niet samen kunnen komen aan de tafel des Heren, kunnen wij dat wel, wij, als twee gemeentes met één Messias, wij als mannen en vrouwen, als vrijzinnigen en rechtzinnigen, als homo en hetero, als gehuwd en alieengaand.

En vanmorgen wil ik u zeggen, dat er in de bijbel staat, dat wij vanmorgen op de goede weg zijn. ~~En~~ tot mijn spijt moet ik ook zeggen, dat wij als predikanten onder elkaar, het slechte voorbeeld geven aan de gemeente.

Gemeente wij zijn op de goede weg, nu wij die ene Heer willen zoeken in de Schrift en aan deze ene Tafel. Wie zijn wij, om elkaar deze Tafel te ontzeggen. Misschien heeft u wel moeite met vrouwelijke ambtsdragers: maar u zult brood en wijn doorgeven. Misschien heeft u wel moeite met al die modaliteiten: maar u zult brood en wijn doorgeven: misschien heeft u wel diep in uw hart grote moeite met een homoseksuele voorganger vandaag: maar u zult toch brood en wijn doorgeven. Ja, misschien zijn er vandaag ook mensen in de kerk, die niet uw sympathie hebben: maar u zult brood en wijn doorgeven.

En waarom gemeente? Omdat de Heer u nodigt! Wij nodigen niet elkaar, nee, het is de Heer zelf, die ons nodigt aan Zijn Tafel. Wie van u durft die nodiging af te slaan? Wie van u zal de Messias alleen laten zitten aan die tafel? Nee, we geven met vreugde gehoor aan de uitnodiging. Want de Tafel des Heren is de enige plek waar een begin ligt van eenheid en saamhorigheid.

Het is de Heilige Schrift die ons vandaag op het goede spoor zet. Die predikanten onder elkaar in het Seminarium, die kwamen er niet toe, om Avondmaal te vieren, want zij kwamen er niet uit, wie wel en niet welkom was. Hele gesprekken en discussies gingen vooraf, maar ze kwamen er niet uit. Laten we het maar niet doen, *het is de* want daar komt alleen maar ellende en verdeeldheid van. Maar zij vergaten, daar in dat Seminarium, dat ondanks dat, de Heer blijft nodigen. Ze vergaten dat mensen misschien niet welkom zijn bij elkaar, maar wel bij de Here God.

~~Daar~~ boven het schriftgedeelte uit Lukas staat: Gesprekken bij het avondmaal. Jezus had met zijn discipelen inmiddels al brood en wijn gedeeld, de nodiging en instellingswoorden waren al uitgesproken. En pas daarna komen de gesprekken op gang. Niet vooraf aan de Tafel, nee, daarna beginnen de gesprekken. Over: Wat is de betekenis van deze maaltijd. Hoe kunnen wij naar elkaar toegroeien, maar ook: Hoe zullen wij elkaar op grond van deze maaltijd respecteren, in alle verschillen die er zijn? Wat betekent deze maaltijd voor mijn geloof?

Dat zijn de gesprekken die op gang komen. Niemand heeft zich van te voren gedachten gemaakt of die maaltijd wel of niet gevierd moest worden. Nee, zelfs Judas de verrader, en Thomas de twijfelaar, en Petrus de loochenaar, en alle anderen, zij hebben gehoor gegeven aan de uitnodiging van de Heer, om mee te vieren.

Want het zal ons niet lukken gemeente, om eerst alle verschillen tussen de mensen uit de wereld te helpen en pas dan avondmaal te vieren. Het zal ons niet lukken. Nee, gemeente, er is maar één zaak: Wij worden genodigd door Jezus Christus. Grijp dan die kans, om met Hem te eten en te drinken. Hij is het van wie wij zeggen: Wij verkondigen zijn dood, totdat Hij komt! Het moet ons vroom en vrolijk maken, deze nodiging van de Heer.

Gemeente de tekst voor de verkondiging van de blijde boodschap is dit woord van Jezus tot de discipelen: "Gij zijt het, die steeds bij Mij gebleven zijt in mijn verzoeken."

Hoort u het goed. Hebben wij het niet veelvoudig over de verzoeken die wij in ons leven aantreffen? Maar de verzoeking waar Jezus van spreekt, dat is zijn eigen verzoeking. Het is zijn eigen aanvechting, te moeten leven in een wereld, die niets van

de liefde wil weten, dat is Jezus' verzoeking. Maar ook de macht van politiek en tempel, die de mensen klein houden, terwijl Jezus van Godswegen de opdracht heeft, om de mens te doen groeien voor Gods aangezicht.

"Gij zijt het, die mij gebleven zijt in mijn verzoeken," het is een wonderlijke evangeliewoord, want onze Messias spreekt hier zijn vertrouwen uit in zijn discipelen. Deze twijfelmoedige discipelen: deze zijn het die Hij bemoedigt, want deze zijn het, die ondanks al hun verschillen, de goede boodschap door de wereld zullen dragen.

Gemeente, dit is aan de orde vandaag: Dat wij bij Jezus blijven. Ja, binnenkort zullen we ook wel weer het omgekeerde zingen: Blijf mij nabij. Blijf mij nabij, wanneer het duister daalt. Dan zullen we zijn hulp aanroepen, uit de diepte van ons leven. Maar vanmorgen worden wij uitgenodigd bij Hem te blijven. Om Hem niet alleen te laten, in het uur, waarin het er echt op aan komt. Gemeente het is uw Messias zelf, die zijn vertrouwen in u uitsprekt. "Gij zijt het die steeds bij mij gebleven zijt in mijn verzoeken." Wij zijn het gemeente, die bemoedigd worden door Jezus zelf! Het is vanmorgen aan de orde, niet dat wij vragen wat ons scheidt, maar dat we zoeken naar wat ons bindt. Het is de belijdenis van Paulus, dat niets ons kan scheiden van de liefde van Christus: dat is aan de orde, niet meer en niet minder!

Het was Jezus zelf, die vrouwen aansprak en hen riep om mee te werken in de wijngaard. De Kerk van Engeland heeft die boodschap van Jezus eindelijk opgevangen. Het is Jezus zelf, die de Goede Herder is, zelfs van predikanten, die het slechte voorbeeld geven.

"Gij zijt het die steeds bij mij gebleven zijt in mijn verzoeking." Dat is het evangelie van deze morgen. Er staat daarnaast nog veel meer in dit ene schriftgedeelte, over de bekering, over de verloochening van Petrus, over ons bezit, en over die beide zwaarden. Maar daarover kunnen we nog genoeg van gedachten wisselen. Jezus zegt het ook: hij breekt de gesprekken af: Dit is niet aan de orde: zo is het genoeg, zegt Hij. Wat nu aan de orde is, dat is de nodiging.

Laten we vandaag bidden voor de vrouwen in de kerk van Engeland, die ruimte hebben gekregen, om het geloof te vieren, en daadwerkelijk mee te helpen.

Gemeente van Christus, ik hoop dat u zult bidden voor predikanten, die elkaar zo slecht accepteren, dat zij de nodiging van de Heer niet meer horen.

Ja, laten we bidden voor onszelf ook, dat wijzelf die nodiging zullen ontvangen, dat we er open voor staan.

Laten we bidden voor hen, die hier wel wilden maar niet konden zijn: dat zij hoe dan ook bemoedigd zullen worden in hun leven en in hun geloof.

Laten we tenslotte ook bidden voor diegenen, die hier vandaag niet wilden zijn. Dat God zich maar over hen mag ontfermen.

Laten we van harte gehoor geven aan de nodiging van de Heer. Hij is de verrezen Heer. Zijn Naam zij lof en dank! AMEN